

HAARP

Arma supremă a conspirației

CUPRINS

Capitolul zero: Exercițiu de imaginație.....	7
Capitolul unu: Bestia în pustietate	13
Capitolul doi: Legătura cu Tesla	46
Capitolul trei: Războiul electromagnetic, Semnalul Moscova, Ciocănitorea rusească, GWEN & HAARP	84
Capitolul patru: Știință scăpată de sub control sau Războiul Stelelor	125
Partea întâi: Tomografia penetrantă a Pamântului.....	125
Partea a doua: Arme neconvenționale.....	164
Partea a treia: Controlul minții.....	186
Partea a patra: Modificarea mediului	233
Capitolul cinci: Știința secretă a Conspirației	293
Capitolul șase: Ce este, de fapt, Conspirația?	317
Capitolul șapte: Proceduri de Criminalistică	338
Despre autor	371

Capitolul unu:

Bestia în pustietate

UNDE SE AFLĂ HAARP?

Muntele St. Elias, al doilea vârf ca înălțime din Statele Unite, este principalul element de demarcație al graniței dintre Alaska și Canada. Situat la mai puțin de 80 de km în interior pornind din Golful Alaska, acesta se înalță la 5488 m. Vârfulurile sale de pe coastă, acoperite de zăpadă, și insulele împădurite ale Peninsulei Alaska se întind la sudul și estul său. De la Muntele St. Elias spre nord este trasată o linie atât de dreaptă cât au putut s-o deseneze geograful, pe o lungime de aproape 1000 de km, până la faimoasa regiune North Slope și, dincolo de ea, până la Marea Beaufort.. La vestul acestei linii se întinde pustietatea Alaskăi; la est, teritoriul Yukon care aparține Canadei.

Muntele St. Elias, Muntele Miller, de 3265 m înălțime, și uriașa Câmpie de gheață Bagley de jur-împrejurul lor, alcătuiesc latura sudică a Parcului Național și a Rezervației Wrangell - St. Elias. Muntele Stanford, la peste 200 de km mai la nord, se află în același parc enorm. Ca suprafață totală, este cel mai mare parc național american, având de șase ori suprafața Parcului Yellowstone. A fost intitulat „regatul munților Americii de Nord”, pentru că acolo se întâlnesc patru lanțuri muntoase, având nouă din cele șaisprezece cele mai înalte vârfuri din Statele Unite. Acest teritoriu înalt este acoperit cu zăpadă tot timpul anului, creând astfel câmpii extinse de gheață și cel mai mare ansamblu de ghețari din țară. Unul dintre ghețari, Malaspina, este mai

mare decât întregul stat Rhode Island.

Proclamat Monumentul Național Wrangell - St. Elias la data de 1 decembrie 1978, ulterior a fost transformat în parc național și rezervație la 2 decembrie 1980.

Începând din 24 octombrie 1979, face parte din Patrimoniul Mondial sub protecția Organizației Națiunilor Unite. Împreună cu vecinul său sudic, parcul național și rezervația Glacier Bay și parcul provincial Alsek - Tatshenshini din British Columbia, această pustietate de 24 de milioane de acri este cea mai mare zonă protejată din întreaga lume.

Lanțul Wrangell - St. Elias se întinde pe mai mult de 200 km de la râul Copper, la vest, până la granița canadiană și parcul național Klane, la est. Începând din sud, de la țărmurile înghețate ale Pacificului de Nord, parcul se întinde la nord și la vest pe 225 km în interiorul statului. Practic, toată partea estică a bazinului râului Copper se află în interiorul parcului - rezervație.

Bazinul râului Copper este cunoscut și sub numele de Șesurile râului Copper și este o subdiviziune a lanțului muntos al Pacificului. Șesurile sunt un bazin intramontan flancat din toate părțile de munți înalți, acoperiți de ghețari, cum ar fi Muntele Sanford, de 4996 m. Bazinul este brăzdat de văile râului Copper și afluenții săi, formând pereți înalți de până la 150 m deasupra apelor sale înghețate.

Ca în restul Alaskăi, forma dominantă de vegetație este molidul alb și negru, deși se mai întâlnesc pe ici-colo salcia, aninul și plopul. Așa cum afirmă un fluturaș de prezentare a parcului:

...Deși vegetația poate părea săracă, în special în interiorul său parcul adăpostește forme variate de viață

sălbatică. Oi și capre de munte patrulează pe vârfurile abrupte. Turme de caribu se hrănesc cu licheni și arbuști pitici... Elanii pasc printre bălțile și mlaștinile aflate în luncile de pe coastă și prin zonele de tufișuri care atrag și urși grizzly sau brun. Urșii negri cutreieră prin tot parcul. Numeroasele râuri, izvoare și lacuri oferă terenuri propice de înmulțire pentru somoni și alte specii de pește. Bazinul hidrografic al râului Copper și promontoriul ghețarului Malaspina sunt trasee importante pentru păsările migratoare și cuprind zonele principale de cuibărit pentru lebedele cu glas de trompetă.

Clima este la fel ca în restul părții interioare a Alaskăi. Verile sunt noroase și răcoroase, dar în iulie (cea mai caldă lună), zilele calde, senine sunt un lucru obișnuit. August și septembrie tind să fie reci și umede, dar, din fericire, cu mai puțini țânțari. În perioada toamnei vremea poate fi încântător de limpede, dar anotimpul este scurt. Iernile sunt extrem de reci. Având temperaturi ce scad până la 50 de grade sub zero și un strat mediu de zăpadă de 60 de centimetri, numai cei mai temerari se aventurează aici. În timpul primăverii, cerul se limpezește din nou. Zilele tot mai lungi și temperaturile în creștere risipesc stăpânirea iernii asupra teritoriului cu o rapiditate dramatică.

Granița de nord și est a Parcului Național Wrangell - St. Elias e dată de râul Copper. Drumul Național 1 al Alaskăi, cunoscut atât sub numele de Glenn Highway, cât și Tok Cut-Off Highway, urmează traseul râului Copper de cealaltă parte a parcului, de-a lungul limitei sale nordice. Acolo autostrada trece prin regiunea Gakona, o câmpie ușor înclinată spre est, presărată de numeroase lacuri mici și izvoare. În interiorul regiunii Gakona se află râurile Gulkona, Gakona, Sanford, Copper și izvorul Tulsona. Este o regiune puțin

populată, cu câteva orașe mici precum Gakona și Chistochina, și modesta metropolă Glennallen.

The Copper River 300, o cursă anuală de sănii trase de câini, se ține pe pista BLM (Biroul Administrației Teritoriale, Bureau of Land Management). Această pârtie traversează regiunea Gakona spre vest și nord de parcul național Wrangell – St. Elias. Ea mai străbate și teritoriul celui mai controversat „personaj” din zonă: Programul de cercetare aurorală activă de înaltă frecvență (HAARP).

CONTROVERSA

Ca un cuib de antene TV gigantice, aproape 50 de turnuri metalice de 216 m străluceau în apusul luminos al toamnei, conturate pe fundalul strălucitor al Muntelui Sanford și al văii râului Copper. Oamenii rătăceau printre ele, uitându-se prosteste la rețeaua de sârme de ancorare și la rețeaua metalică de deasupra capetelor lor.

Transmițătorul construit de Forțele Aeriene și de Marină pentru a transmite undele radio în ionosferă, Programul de cercetare aurorală activă de înaltă frecvență, sau HAARP, și-a deschis porțile publicului larg pentru prima dată. Cum aproximativ 70 de persoane din tot statul au vizitat locul, oamenii de știință au prezentat transmițătorul ca pe o potențială stație de cercetare de talie mondială, un instrument ce le va permite să afle mai multe despre proprietățile magnetice și fizice ale zonei limitrofe a atmosferei Pământului, ionosfera.

Alții nu erau foarte siguri în legătură cu asta...

Astfel începea articolul lui Doug O'Hara din 4 aprilie 1996, „Zvonurile cu privire la HAARP”, pentru publicația *We Alaskans*, ediția de duminică a ziarului *The Anchorage Daily News*.

HAARP este, sau va fi în momentul finalizării sale, cea mai mare și mai puternică instalație de acest gen din lume, aparținând Departamentului de Apărare - dar ce fel de instalație este, constituie subiectul unei dezbateri aprinse. Guvernul susține că este o simplă stație de cercetare științifică, menită să ne îmbunătățească cunoștințele despre atmosfera superioară. Detractorii, după cum descrie reporterul O'Hara, nu sunt convinși. Unii cred că este un prototip pentru un sistem de armament gen „Războiul Stelelor”. Alții cred că va fi folosit pentru controlul climei. Dar sunt și unii care cred că va fi folosit de Noua Ordine Mondială pentru a prelua conducerea asupra lumii prin proiectarea de imagini holografice pe cer în timp ce vor transmite gânduri direct în mințile noastre, cerându-ne să acceptăm noul „zeu” propus de ei. Alții cred că este parte a unui sistem de apărare planetar care ne protejează de invazia extraterestrelor din spațiul cosmic. Iar unii au idei și mai nebunești despre HAARP!

Această dezbateră despre „ce naiba o fi chestia aia” merge de la amenințările și îndoielile vecinilor recalcitranti ai HAARP, aflați într-o cafenea din Glennallen, la show-uri radio stridente și uneori amenințătoare din întreaga Americă, la numeroase documentare și programe de investigație Tv transmise în Statele Unite, Canada, Marea Britanie și Japonia.

Încă de la începuturile sale, programul a fost învăluit de controverse. Presa a prezentat multe povești despre misterul HAARP. Acestea au apărut la toate nivelurile, de la *Glennallen's Copper River Country Journal*, la revista *Popular Science Magazine* sau prestigioasa publicație internațională *Jane's Defense Weekly*. Totuși, în ciuda acestei publicități, majoritatea

americanilor nu au auzit niciodată despre HAARP. *Mother Jones Magazine* a citat construcția HAARP ca fiind „una dintre cele mai cenzurate știri din 1994”.

Câțiva membri ai legislaturii statale din Alaska au declarat că nu au mai avut niciodată atât de multe cazuri de alegători îngrijorați sau speriați în legătură cu vreun subiect. Ca răspuns la grijile electoratului, câțiva membri ai legislaturii au organizat supravegherea HAARP și au declarat că vor căuta să obțină acordul din partea Forțelor Aeriene pentru un raport public amănunțit al proiectului. Un raport care nu s-a materializat încă.

Dezbaterile publice referitoare la HAARP s-au iscat și în alte zone ale globului, departe de tufișurile din Alaska, ce adăpostesc HAARP. De exemplu, pe Internet s-a desfășurat o dezbatere importantă în ultimii ani. Astăzi există zeci de site-uri și grupuri de discuții dedicate controverselor HAARP.

Opoziția față de HAARP și-a făcut adepți printre ambele extreme ale eșichierului politic. Conservatorii, ca și liberalii, și-au unit forțele în lupta împotriva acestui pericol. Liberalii, și în special ecologiștii, sunt îngrijorați în legătură cu atitudinea blândă a guvernului față de pericolul potențial pe care-l reprezintă HAARP pentru toate ființele vii, în special pentru speciile migratoare. Un astfel de grup, Trustees for Alaska, a cerut ca Forțele Aeriene să efectueze un nou Studiu de impact asupra mediului (Environmental Impact Study, EIS). Conservatorii sunt și ei deranjați de ceea ce percep ca tentative de mușamalizare din partea guvernului, deși nu sunt siguri ce anume ascunde acesta.

CE ESTE HAARP?

O caracteristică a HAARP este că va fi cel mai puternic transmițător radio de unde scurte – numai că nu va transmite pentru urechile umane. Semnalul său va fi trimis spre extremitatea atmosferei noastre, unde se intenționează să încălzească o porțiune a cerului, la fel cum un cuptor cu microunde încălzește un sandviș înghețat. Acest tip de transmițător se numește „radiator ionosferic.” În prezent, în lume există câteva radiatoare ionosferice în folosință. HAARP va fi, cu toate acestea, de câteva ori mai puternic decât toate celelalte la un loc.

HAARP este administrat de Laboratorul Phillips al Forțelor Aeriene, al cărui directorat de geofizică este localizat la Baza Aeriană Hanscom, Massachusetts, împreună cu cele două organizații ale Marinei din Districtul Columbia: Biroul de Cercetări Navale (The Office of Naval Research - ONR) și Laboratorul de Cercetări Navale (The Naval Research Laboratory - NRL). Deși HAARP este finanțat de către Departamentul Apărării (DOD), cercetarea științifică este coordonată cu ajutorul și condusă în mare parte de instituții educaționale. Alte câteva firme private se spune că iau, de asemenea, parte la experimentele HAARP.

